

Тревогата на Заки бѣше голѣма. Като бѣсенъ той тичаше насамъ — натамъ и размахваше ятаганъ надъ раята. Никжде покой не можеше да намѣри. Две змии кжсаха сърцето му: огненото желание пакъ да има Злата и безкрайна жажда да повали предъ себе си Ангелъ и да се налочи съ кръвта му.

А раята, навела глава, безропотно понасяше жестокитѣ му удари. Дни още по-черни се занизаха.

Заки не можеше да се сдържи на едно мѣсто. Той реши да отиде въ следитѣ на Селима, да го намѣри и да потърси неговото съдействие. Два дни пжтъ пжтува и срещна го. Селимъ се вече връщаше. Аскера вървѣше напредъ, а тѣ отзади яздѣха на два коня аждрагани и приказваха:

— Какъ така да те издебне и — вика се — отъ ржцетѣ да ти я отнеме. Язъкъ ти на бабаитлика! — Корѣше Селимъ своя надзирателъ и подъ мустакъ се подсмиваше, за да покаже своето превъзходство.

— И азъ самъ се чудя, какъ не съмъ я усѣтилъ, кога се е измжкнала! Какъ съмъ допусналъ да се промѣкне като змия въ чифлика тоя хайрсъзинъ — мжжъ ѝ. Обикновено всѣка нощъ азъ провѣррявамъ пазвантитѣ и всѣкога съмъ ги намиралъ по мѣстата имъ. Тая нощъ пропуснахъ. Навѣрно нѣкои сж били заспали.

Високо надъ чифлика горе въ планината се бѣлѣха като назжбени кули група грамадни канари. Наоколо недогледни буки. Безброй пѣнливи потоци се спускаха отъ върховетѣ. Между зжберитѣ на канаритѣ безопасно почиваха чичо и другаритѣ му. И Ангелъ между тѣхъ — усмихнатъ, щастливъ. Тѣ следѣха за нѣкакъвъ ловъ. Презъ пролуки между вѣковни буки се виждаше на нѣколко мѣста царския друмъ: тамъ на рѣтлината, после край рѣката, край Влашки гробъ, най-сетне край Вълчи изворъ. Тоя пжтъ не можеше да се измине за по-малко отъ часъ.

Комититѣ знаеха, че днесъ ще минатъ Селимъ, Заки и аскера. Нѣкои отъ тѣхъ слѣзоха и залѣгнаха недалече отъ пжтя, за да гледатъ отъ близу.